

Semnificația măslinului nobil - Christian Briem

Versete călăuzitoare: Romani 11.16-32

Romani 11.16-32: Iar dacă cel dintâi rod este sfânt, plămădeala de asemenea; și, dacă rădăcina este sfântă, ramurile de asemenea. Iar dacă unele dintre ramuri au fost rupte și tu, fiind un măslin sălbatic, ai fost altoit printre ele și ai devenit împreună-părtaș al rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te lauda față de ramuri; iar dacă te lauzi, nu tu ții rădăcina, ci rădăcina pe tine. Vei spune deci: „Au fost rupte ramurile, ca să fiu altoit eu”. Bine: au fost rupte prin necredința lor, și tu stai prin credință. Nu te îngâmfa, ci teme-te: pentru că, dacă Dumnezeu nu a cruțat ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine. Privește deci la bunătatea și la asprimea lui Dumnezeu: asprime peste cei care au căzut și bunătate a lui Dumnezeu peste tine, dacă vei stăruii în bunătate; altfel, și tu vei fi tăiat. Și ei, de asemenea, dacă nu vor stăruii în necredință, vor fi altoiți, pentru că Dumnezeu poate să-i altoiască din nou. Fiindcă, dacă tu ai fost tăiat din măslinul sălbatic din fire și, împotriva firii, ai fost altoit într-un măslin bun, cu cât mai mult acestea, care sunt ramuri firești, vor fi altoite în propriul lor măslin? Pentru că nu doresc să nu știți, fraților, taina aceasta, ca să nu fiți înțelepți în voi înșivă: pentru că lui Israel i s-a făcut orbire în parte, până va intra plinătatea națiunilor; și astfel, tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta neevlavia de la Iacov. Și acesta este legământul din partea Mea pentru ei, când voi înlătura păcatele lor”. În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, din cauza voastră; dar, în ce privește alegerea, sunt preaiubiți, datorită părinților. Pentru că darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău. Pentru că, după cum și voi odinioară n-ați crezut în Dumnezeu, iar acum, prin necredința acestora, ați primit îndurare, tot așa și aceștia n-au crezut acum în îndurarea dată vouă, ca să primească și ei îndurare. Pentru că Dumnezeu i-a închis împreună pe toți în necredință, ca să arate îndurare tuturor.

Rădăcina

Pentru a înțelege ce înseamnă măslinul nobil, este bine să ne întrebăm mai întâi cine sau ce este „rădăcina”. De la rădăcină, măslinul își primește hrana și grăsimea. Este Hristos rădăcina? Sau este Avraam? Ne apropiem mai mult de soluționarea acestor întrebări dacă analizăm ceea ce se spune despre „ramuri”.

Despre unele dintre ramuri, nu despre toate, auzim că au rămas în legătură cu rădăcina. Ele făceau parte prin natura lor din măslin. Dar apoi auzim despre altfel de ramuri care, deși prin natura lor aparțineau măslinului, fuseseră rupte; dar, dacă ele ar fi fost pe placul lui Dumnezeu, ele ar fi fost altoite din nou în măslinul lor. Între timp, se mai întâmplase ceva: ramuri ale unui măslin sălbatic fuseseră altoite printre ramurile naturale. Acestea, împreună cu ramurile care rămăseseră întotdeauna în legătură cu măslinul, au parte acum la rădăcina și la grăsimea măslinului.

Deci, Hristos nu poate fi rădăcina măslinului. Pentru că nimeni nu este prin natură în unire cu El. Acest lucru este cu totul imposibil. El Însuși a spus: „Adevărat, adevărat vă spun: dacă grăunțele de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod” (Ioan 12.24).

Pe lângă aceasta, în Ioan 15, Domnul Isus vorbește despre Sine ca despre adevărata viță de vie și despre ucenicii Săi ca despre mlădițe. Cei care au mărturisit că aparțin lui Mesia pe pământ erau mlădițe pe viță. Semnificativ pentru subiectul nostru este că se spune că mlădițele fără rod (adică ucenicii care erau legați de El doar în exterior prin mărturisire, fără a avea cu adevărat

viață) sunt „îndepărtate” (Ioan 15.2), dar nu există nici cel mai mic indiciu că vor fi altoite din nou. Dimpotrivă, ele sunt aruncate în foc și sunt arse (Ioan 15.6)!

Nu, Hristos nu este *rădăcina*, ci *vița de vie*. Dar Avraam nu poate fi rădăcina? Nu sunt oare legați de el prin natură, cei care sunt pe bună dreptate numiți ramuri „firești” (Romani 11.21,24)? Nu sunt ei urmașii lui, copiii lui Israel? Totul vorbește în favoarea lor. Măslinul este numit „propriilor lor măslin” (Romani 11.24). Neamurile nu au avut parte de acest măslin nobil, ale cărui ramuri firești sunt israeliții. Prin urmare, ne este ușor să recunoaștem în măslinul sălbatic o imagine a națiunilor, care se aflau în afara măslinului nobil.

Pomul făgăduinței

„Măslinul” nobil, care aduce untdelemn și ale cărui frunze nu se vestejesc, este în sine o imagine destul de bună a binecuvântării și a mărturiei, dar nu este direct o imagine a lui Israel; mai degrabă, „ramurile” sale firești vorbesc despre el. Dar lui Avraam, „rădăcina”, i se făcuseră *promisiuni*: „Și te voi face o națiune mare și te voi binecuvânta ... și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12.2,3). Iar Galateni 3.14, ne spune: „... pentru ca binecuvântarea lui Avraam să ajungă la națiuni în Hristos Isus”. Deci putem spune că acolo unde se întind promisiunile de binecuvântare, pe care Dumnezeu le-a făcut lui Avraam, acolo se află „măslinul nobil”. Sau, cu alte cuvinte, „măslinul nobil” este un simbol al posesiunii promisiunilor și mărturiei lui Dumnezeu pe pământ. El ne arată „lanțul continuu al celor care se bucură de promisiuni în această lume”. Astfel, el este *pomul făgăduinței*. El arată linia promisiunii care merge de la Avraam până la Hristos și la venirea Sa pentru a stabili Împărăția Sa de pace pe pământ.

Cu acest „instrument” în mână, să parcurgem încă o dată pasajul citat din Romani 11 despre măslin și vom fi uimiți cât de ușor și de logic se încadrează învățăturile cuprinse în el în linia principală a întregului capitol și confirmă ceea ce am văzut deja.

„Rădăcina”, Avraam, era sfântă, adică pusă deoparte de Dumnezeu și pentru Dumnezeu. „Ramurile”, descendenții săi firești, erau, de asemenea, un popor pus deoparte pentru Dumnezeu. În acest sens, și ei erau sfinți; sfinți nu în ceea ce privește natura lor, ci potrivit cu poziția lor exterioară. Dar, în majoritatea lor, ei nu corespundeau acestei poziții date lor de Dumnezeu, iar Dumnezeu, în căile Sale de guvernare, a trebuit să „rupă” unele dintre ramurile din măslinul nobil, acest lucru a fost necesar „din cauza necredinței”, ne învață versetul 20. Dar au fost doar *unele* dintre ramuri care au fost rupte. O parte a rămas în măslin, a rămas în posesia promisiunilor, *rămășița*, despre care se vorbește deja în primele șapte versete și care este numită acolo „cei aleși”.

Deci, intenția lui Dumnezeu, în harul Său, era să aducă națiunile în linia promisiunilor date pentru pământ. Astfel, El a luat ramuri din măslinul sălbatic, care nu se aflau într-o legătură firească cu rădăcina, cu tatăl credincioșilor, precum Israel, și le-a altoit „împotriva firii” (de fapt, harul este întotdeauna împotriva firii) printre ramurile măslinului nobil. Astfel, chiar și cei dintre națiuni au devenit „părtași la rădăcina și la grăsimia măslinului”.

Responsabilități

Aici, în trecerea noastră fugitivă peste imaginea profetică, să ne oprim mai întâi la o reflecție. Căci am ajuns acum în prezentarea figurativă a timpului prezent, la administrarea harului, și pare

necesar să inserăm câteva considerații de bază pentru a înțelege corect imaginea înainte de a ne continua „zborul”.

A fi plasat într-un loc privilegiat implică în mod necesar o responsabilitate, și anume responsabilitatea de a trăi practic la înălțimea privilegiilor conferite. Dar faptul de a fi într-un loc privilegiat și de a avea responsabilitate nu implică neapărat că individul are de fapt viață de la Dumnezeu. Adesea, acest lucru nu este înțeles și diferențiat în mod corespunzător. Israel se afla în măslin, posedând promisiuni prețioase; și totuși, marea masă a poporului era necredincioasă.

Să observăm, totuși: a fi în măslin nu înseamnă a fi într-o relație *vie* cu Dumnezeu. Desigur, Dumnezeu este îndelung răbdător și, în îndelunga Sa răbdare, a îndurat îndelung această stare, pentru a-i încerca. Despre această îndelungă-răbdare am auzit deja în capitolul 9. Dar, în cele din urmă, El a intervenit cu judecată și a rupt unele dintre ramuri.

În locul lor, El a adus acum oameni dintre păgâni la locul de binecuvântare pe pământ, deschizându-le stăvilarele harului Său și făcând să li se propovăduiască Evanghelia harului. Cei dintre neamuri, deci cei care au mărturisit și mărturisesc că sunt de partea creștinismului, care refuză astfel să fie musulmani sau iudei sau altceva asemenea, se află cel puțin în exterior pe locul binecuvântărilor creștinismului și sunt responsabili pentru ceea ce Dumnezeu le-a încredințat. Despre aceasta vorbește faptul de a fi altoit în măslin.

Dar acest lucru nu înseamnă că toți sunt cu adevărat născuți din nou și, prin urmare, adevărați copii ai lui Dumnezeu. Cu siguranță, chiar și cei care formează adevărata Biserică aparțin astăzi măslinului, dar nu numai ei. Toți creștinii botezați, toți cei care mărturisesc creștinismul, chiar dacă numai în exterior, și care, supunându-se botezului creștin, refuză să fie iudei sau păgâni, aparțin astăzi măslinului. Ei se află pe locul de binecuvântare și privilegiu, au devenit părtași la grăsimea măslinului.

Așadar, aici nu este vorba de Adunarea lui Dumnezeu, ci totul este în întregime o chestiune de mărturisire, de posesiune a promisiunilor și de mărturie a lui Dumnezeu aici pe pământ. Iar cel care mărturisește că aparține lui Hristos se află nominal pe principiul credinței. Dar aceasta implică responsabilitatea de a trăi după acest principiu. Deci, au trăit creștinii, ramurile altoite din măslinul sălbatic, la înălțimea acestei responsabilități? Trăiesc ei conform principiului credinței? Dacă Dumnezeu nu a cruțat ramurile firești, pe israeliții necredincioși, îi va cruța El pe creștinii necredincioși, care au o responsabilitate mult mai mare?

Iată de ce se vorbește despre posibilitatea de „tăiere” și în legătură cu ei. Niciun mădular al *trupului lui Hristos* nu va fi niciodată tăiat, dar ramurile *măslinului* vor fi tăiate. Acest lucru s-a întâmplat deja cu Israel în majoritatea sa. Cât de grave sunt, prin urmare, îndemnurile adresate celor dintre națiuni de a nu se lăuda și de a nu fi aroganți! Căci, dacă nu rămân în bunătatea lui Dumnezeu, vor fi și ei tăiați. Acest pasaj nu vorbește nicidecum despre faptul că un credincios s-ar pierde până la urmă, ci despre cei care mărturisesc că sunt creștini și nu au viață din Dumnezeu, care sunt îndepărtați de pe tărâmul binecuvântării, unde bunătatea și providența lui Dumnezeu i-a adus, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Căci, să ne amintim: pentru ei nu mai există niciodată posibilitatea să fie altoiți! Cu Israel, pe de altă parte, este altfel.

Rezumând aceste învățături de bază, să mai notăm încă o dată: întregul tablou nu se referă la binecuvântarea spirituală a credinciosului individual, ci la căile lui Dumnezeu cu oamenii, la modul în care El a lăsat deoparte poporul Israel ca atare și S-a îndreptat în schimb spre națiuni; și este vorba de responsabilitatea celor care au ajuns în locul de binecuvântare și promisiuni de pe pământ.

Dar, cu aceasta, să ne continuăm „zborul” peste scena profetică și să o încheiem. Dacă Dumnezeu nu a cruțat ramurile firești, El nu-i va cruța nici pe cei altoiți împotriva firii. *Faptul că El va tăia mărturisitorii creștini lipsiți de viață, care nu s-au ridicat la înălțimea responsabilității lor, nu este afirmat direct aici. Dar alte pasaje ne arată acest lucru (de exemplu, Matei 24.45; 25.30). Când adevărata Adunare va fi deja în cer, Domnul Isus va scuipa din gura Sa mărturisirea creștină în faza ei finală, pentru că nu a găsit-o nici rece, nici fierbinte (Apocalipsa 3.16).*

Altoirea din nou a lui Israel

Măslinul însă - acest lucru devine perfect de clar aici - va continua să dănuie, iar „tăierea” mărturisirii creștine apostaziate va deschide calea pentru altoirea din nou a lui Israel. Așa cum creștinătatea nu a rămas în credință (poate exista cea mai mică îndoială în această privință, văzând starea ei actuală?), tot așa Israel nu va rămâne în necredință. Ramurile firești vor fi altoite din nou în propriul lor măslin, „pentru că Dumnezeu poate să-i altoiască din nou”. Și, deodată, apostolul renunță la limbajul figurat și vorbește direct și deschis despre viitorul lui Israel: „Pentru că nu doresc să nu știți, fraților, taina aceasta, ca să nu fiți înțelepți în voi înșivă: *pentru că lui Israel i s-a făcut orbire în parte, până va intra plinătatea națiunilor; și astfel, tot Israelul va fi mântuit*” (Romani 11.25,26).

Timpul prezent, timpul harului, se caracterizează prin faptul că Israel a fost împietrit „în parte” - însă cu excepția rămășiței mereu prezente; dar acest lucru nu va rămâne așa. Când va fi intrat numărul deplin al națiunilor, adică atunci când numărul celor care vor fi salvați astăzi din națiunile pământului și vor forma Adunarea lui Dumnezeu va fi complet, conform planului lui Dumnezeu, atunci, după răpirea sfinților din timpul prezent (1 Tesaloniceni 4.17), Domnul Se va întoarce din nou la poporul Israel și Se va lega din nou cu el. „Răscumpărătorul va veni pentru Sion; El va îndepărta nelegiuirea din Iacov” [Isaia 59.20,21; 27.9; n.r.]. Acest lucru se va întâmpla atunci când Domnul Isus va veni vizibil pe pământ din cer, cu putere și cu mare glorie (Matei 24.27-31; Apocalipsa 19.11-16). „Și astfel, tot Israelul va fi mântuit”.

Expresia „tot Israelul” nu înseamnă că fiecare israelit, care va fi atunci în viață, va fi mântuit personal; căci știm că marea majoritate a poporului va fi necredincios, se va închina antihristului și va pieri în timpul judecăților. Nu, înseamnă că Israel va fi salvat ca întreg, ca națiune.

Astăzi este altfel: Domnul salvează indivizi din lume și îi adaugă la Adunare. M-am referit deja la Faptele Apostolilor 2.47, dar atunci Israel va fi salvat ca întreg.

Și totuși, în sens absolut, doar o *rămășiță* va găsi mântuirea, căci citim în Romani 9.27: „Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, rămășița va fi mântuită.” „Tot Israelul”, „numai rămășița” va fi mântuită! Acest lucru evidențiază un principiu extrem de interesant și de important: *În ochii lui Dumnezeu, rămășița reprezintă întotdeauna întregul popor.* Domnul leagă cu ea toate drepturile și îndatoririle.

Am văzut deja la începutul acestei lucrări că Dumnezeu, pe baza noului legământ, va introduce din nou poporul Său pământean în binecuvântările Împărăției milenare. Israeliții sunt încă vrăjmași în ceea ce privește Evanghelia, și aceasta din cauza noastră, ne spune versetul 28; adică, pentru ca noi să intrăm sub incidența iertării. Cu toate acestea, Dumnezeu îi iubește încă, datorită părinților.

Nu, El nu și-a lepădat poporul Său. Israel va intra și el sub incidența iertării (Romani 11.31). Lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile Sale de har (despre care se vorbește în Romani 9.4,5) și nici de chemarea Sa (despre care se vorbește în Romani 9.7). El vrea să binecuvânteze creatura

păcătoasă și va duce la îndeplinire ceea ce era în inima Sa de la început. Dar ultimele versete ale capitolului arată fără echivoc că acest lucru se poate face numai pe baza harului Său nelimitat.

După toate aceste gânduri și căi minunate ale lui Dumnezeu, nu putem înțelege bine că la sfârșitul acestui capitol și, prin urmare, al acestei părți din Epistola către Romani, apostolul izbucnește într-un imn de laudă cu privire la înțelepciunea și cunoștința lui Dumnezeu? „Pentru că din El prin El și pentru El sunt toate lucrurile”. Din inimă, fiecare suflet credincios se va alătura laudei lui Dumnezeu:

A Lui să fie gloria în vecii vecilor! Amin.

Din cartea *Von Gott verstoßen?*
Hückeswagen (CSV) 1983, pag. 58–68
www.csv-verlag.de